JAUNE TOUJOURS - EUROPEANA



Artiest info
Website
facebook
video



Een plaattitel, die in één moeite ook een nieuw etiket vormt voor een genre...het is eens wat anders, maar het is in dit geval wel treffend en raak. Al ruim twintig jaar timmert het gezelschap rond Piet Maris met een onnoemelijk geduld aan de weg en al die tijd al, kiezen ze nooit voor de makkelijke weg: opereren vanuit Brussel, die grote, boze hoofdstad van een land dat door de heersende mening niet eens meer als een land gezien wordt, in een taal, die zowel Vlaams, Frans als Engels bevat en daarmee ook nog een boodschap van openheid en ruimdenkendheid verspreiden...geef toe: er zijn gemakkelijker manieren om een rijkelijk besmeerde boterham te verdienen en toch doen deze gasten dat. Zoiets noemen we “overtuigd zijn van wat je doet”.

De muzikale verpakking van de boodschap van JT is gewoon Brussel: punk, ska, jazz en rock aan de basis, aangevuld met reggae, dub, afro, roots en soul en dat alles met een nogal ongebruikelijk instrumentarium van accordeon, blazers, bas en percussie. Het promo-exemplaar waar ik over beschik, meert me niks over de muzikanten die aan de slag zijn, maar het drumwerk van Théophane Raballand herken ik intussen uit duizenden, net zoals de klarinet van Mattias Laga en de bas van Mathieu Verkaeren. Wie deze keer op trompet meespeelt, weet ik niet meteen, maar volgens het bijgeleverde promoblaadje, zou dat de Syrische Oostendenaar Yamen Martini zijn. Dat is dan meteen nog maar eens een illustratie van waar JT voor staat: een muzikant is een muzikant, of hij nu uit Brussel, Sofia, Athene of Damascus komt. Uit Burkina komt de stem van Patrick Kabré, een jonge rijzende ster van de Ouagadougou-scene, waarmee JT al meermaals op pad trok en uit eigen Leuven is er Jo “percussie” Zanders, die deze keer de likembe of mbira mee bracht naar de studio. Op trombone hoor je Vincent Heirman, Gentenaar van komaf, maar intussen volwaardig lid van Superska, nog zo’n leuke bende, waar het, naar mijn gevoel, veel te stil rond is sinds hun “Pow Wow”-CD, maar ik dwaal af.

De boodschappen, die Maris in zijn songs verpakt, blijken helaas, al twintig jaar dezelfde te zijn: de wereld gaat naar de knoppen en we staan erbij en kijken er naar “ Save Le Monde”, “Veiculo Longo”; we worden geleid door een stelletje politici die hun oogkleppen op ons wil overdragen, we blijven geloven dat blank superieur is, schermen onze grenzen angstvallig af (“Cinéma Politika”, “Funky Brussels”, “Refugees Welcome”) en interpreteren mensenrechten naargelang het ons uitkomt en verliezen onze tijd aan social media. De jongste jaren is JT echter dat Brusselse niveau enigszins ontgroeid en heeft het een heuw Europees palet aan stijlen bedacht, vanwaar dan ook de titel van de plaat. JT blijft natuurlijk dé feestband bij uitstek, die je dansspieren weleens vreemde richtingen uitstuurt, maar die je, ondanks alle ellende waarover gezongen wordt, toch telkens weer een fijne avond weet te bezorgen. Daar kan een plaat als deze nieuwe alleen maar toe bijdragen: in het Verenigd Koninkrijk hebben de radiozenders en de muziektijdschriften JT al een tijdje ontdekt, terwijl ze hier nogal massaal genegeerd lijken te worden. De geest van de tijd zeker? Brussel ligt nu eenmaal niet in Antwerpen, maar het blijft wel de enige stad, die we hier hebben. Dankzij bands als Jaune Toujours blijft het ook een muzikaal kruispunt. “Alles Normaal” dus. Mocht mijn boodschap niet duidelijk genoeg zijn: de nieuwe Jaune Toujours is er alweer eentje om te koesteren!

(Dani Heyvaert)